

Samferdselsdepartementet
Luft-, post- og teleavdelingen
Postboks 8010 Dep
0030 Oslo

Dato
2018-05-23

Sidenr
1 (7)

Kontaktperson
Henrik Larsen
+47-986-85-496
henrik.larsen@telia.no

Deres referanse: 18/829-1

Innsendt elektronisk

Forslag til endringer i ekomregelverket – høringsuttalelse fra Telia Norge AS

Det vises til Samferdselsdepartementets høringsnotat av april 2018 vedrørende forslag til endringer i ekomloven, ekomforskriften og nummerforskriften. Telia Norge AS («Telia») avgir med dette sin høringsuttalelse i saken.

Høringsuttalelsen avgis tematisk, etter samme struktur som departementets høringsnotat.

1 Posisjonering av nødanrop fra mobiltelefon

1.1 Generelt

Forslaget om en mer nøyaktig posisjonering av nødanrop fra mobiltelefon er langt på vei implementert i praksis, og synes å ha bred støtte i bransjen. Telia har tatt del i dette arbeidet. Telias kommentarer er derfor hovedsakelig knyttet til den tekniske lovfestingen av pliktene, og i mindre grad til konseptet i seg selv.

1.2 Foreslått pliktutforming og reguleringssubjekt er problematisk

Endringen i ekomforskriften § 6-2a synes å kodifisere nøyaktighetsgraden som følger av den håndsettbaserte posisjoneringsløsningen AML (Advanced Mobile Location) som en *ubetinget tilbyderplikt*, samtidig som endringen omtales som *teknologinøytral*. Det heter i høringsnotatet punkt 2.7:

«Bestemmelsen foreslås å være teknologinøytral slik at både nettverksinitierte og håndsettbaserte løsninger kan benyttes for å oppfylle bestemmelsens krav. Bestemmelsen setter også teknologinøytrale krav til nøyaktighet. [...] Bestemmelsen vil sikre at nødetatene får tilgang til mer nøyaktige lokaliseringsdata ved nødanrop – uavhengig av hvordan tilbyderne sørger for at dette målet nås. For å oppfylle bestemmelsen kan tilbyderne lage løsninger selv eller inngå samarbeid om posisjoneringstjenester med andre, slik som for eksempel mobiltelefonprodusenter eller operativsystemleverandører. Google eller Apples AML-tjeneste vil være tjenester som kan benyttes. Det kan også finnes andre.»

Denne tilnærmingen er utfordrende.

AML går ut på at håndsettet selv, via operativsystemet, beregner sin posisjon basert på flere lokasjonselementer. Denne informasjonen sendes deretter til et på forhånd definert mottakspunkt. Til tross for at AML er utviklet i håndsettet/operativsystemet, gjør foreliggende forslag i praksis ekomtilbyderne til ubetingede pliktsubjekter for løsningen. Ekomtilbyderne vil dermed være prisgitt at operativsystemleverandørene, som Google og Apple, opprettholder sine AML-løsninger, og videre at

AML-løsningene forblir allment tilgjengelige og vederlagsfrie. Departementet synes å bygge på en slik forutsetningen i høringsnotatet punkt 2.6, hvor det fremgår at forslaget «*innebærer at de operativsystemleverandører som tilbyr løsninger for utregning og/eller overføring [av posisjonsinformasjon], plikter å legge til rette for at håndsettbaserte lokasjonsdata overføres. Operativsystemet vil i forbindelse med tjenesten nødalarm være en sentral fasilitator for oversendingen av korrekt posisjon.*» Relasjonen mellom operativsystemleverandørene og ekomtilbyderne problematiseres imidlertid ikke ytterligere.

Skulle operativsystemleverandørene gjøre sine AML-løsninger utilgjengelige, eller tilgjengelige på uakseptable vilkår, er tilbyderne med foreliggende forslag til endring i ekomforskriften § 6-2a henvist til selv å utvikle nettverksbasert posisjonering med den foreskrevne nøyaktighetsgrad. En tilsvarende nettverksbasert løsning vil innebære enorme kostnader. I et slikt scenario vil ikke forutsetningen i høringsnotatet punkt 7.1.1, om at sentrale kostnadselementer forbundet med forbedret posisjonering allerede er håndtert, slå til. Departementet skriver i samme punkt følgende:

«Dersom kravene oppfylles ved å legge til rette for tjenester via operativsystemer, vil det altså kunne medføre begrensede kostnader for tilbyderne. En stor del av disse kostnadene er allerede dekket. Dersom tilbyderne måtte etablere egne særskilte tjenester og lokasjonsservere, eksempelvis tjenester initiert av og implementert i mobilnettene, ville kostnadene øke betraktelig. Bakgrunnen for en slik antakelse er erfaringer fra USA og tilbydernes egne innspill. Forskjellen i kostnad for tilbyderne på de to eksemplene over kan vise seg å bli i størrelsesorden 1:30».

På tross av dette innstiller departementet på en regulering som innebærer at scenarioet kan inntreffe i praksis, uten at man går nærmere etter i sømmene hvilke implikasjoner dette kan få for ekomtilbyderne eller hvordan en slik investering skal finansieres. Problemstillingen fremstår dermed som mangelfullt utredet. Telia oppfatter det i alle tilfeller som samfunnsøkonomisk ineffektivt å legge opp til at ekomtilbyderne vil kunne måtte bekoste denne type utvikling, all den tid løsningen allerede er utviklet og finnes i håndsettene.

Telia mener på denne bakgrunn at plikten som pålegges tilbyderne i ekomforskriften 6-2a må begrenses til tilrettelegging for AML-løsninger eller håndsettbaserte løsninger generelt. Alternativt må plikten for ekomtilbyderne gjøres betinget av at AML-løsningene, som plikten er laget etter mønster av, faktisk er tilgjengelige i markedet. Det er for øvrig ikke gitt at tilbyderne vil være i stand til å oppfylle den foreskrevne grensen på 80 prosent dersom nye tilbydere av håndsett eller nye operativsystemleverandører kommer til, som ikke tilbyr nødvendig AML-støtte.

Det bør videre gjøres en endring i § 6-2a tredje ledd, fjerde setning, ved at «*Enhver*» erstattes med «*Operativsystemleverandører*». Ekomtilbyderne kan ikke være forpliktet til å supportere enhver tenkelig løsning, utviklet av hvem som helst.

Telia er endelig av den formening at ekomtilbyderne ikke skal pålegges en plikt til å deaktivere stedstjenester i håndsettet/operativsystemet når nødalarmet avsluttes, slik man legger opp til i det foreslåtte tilleggset til ekomforskriften § 6-2a. Dette er ikke en tilbyderoppgave, men en terminaltjeneste.

1.3 Pliktens omfang i relasjon til det enkelte nødalarm

Det kan være grunn til gjøre en presisering i ekomforskriften § 6-2a av at den foreskrevne posisjoneringsinformasjonen kun pliktes overført under selve nødsamtalen. Telia oppfatter omtalen i høringsnotatet slik at dette er hvordan bestemmelsen skal forstås. En presisering kan likevel være fornuftig, for blant annet å klargjøre at tilbyderne ikke plikter å overføre posisjoneringsinformasjon med den foreskrevne nøyaktighetsgrad ved f.eks. en etterfølgende reposisjonering initiert av nødetatene. Dette vil uansett vanskelig la seg gjennomføre, med den foreslåtte plikten til å deaktivere stedstjenester når nødalarmet avsluttes.

1.4 Personvern

Telia er i hovedsak enig i departementets omtale av personvern i relasjon til posisjonering. Telia ser det likevel som hensiktsmessig at departementet utreder hvorvidt det er nødvendig å varsle brukere om informasjonsinnhenting, og hvordan dette i så fall skal gjøres, jf. GDPR artikkel 13/14. I tillegg bør det

vurderes inntatt en presisering av at nødetatene bare kan benytte de aktuelle lokaliseringsdataene til det tiltenkte formål, altså i en nødsituasjon. Dersom man for eksempel vil gjøre bruk av lokaliseringsdataene for å følge opp misbruk av nødetatenes numre («bølleringing») eller lignende, må dette ha særskilt hjemmel.

2 Posisjonering av nødanrop fra IP-telefon

For å unngå tvil, bør man vurdere en presisering av at VoWiFi faller utenfor reguleringen av IP-telefoni.

3 «Nød-SMS»

3.1 Generelt

Departementet foreslår en ny bestemmelse i ekomforskriften § 6-2b, hvoretter tilbyder skal sikre at døve og hørselshemmede sluttbrukere vederlagsfritt kan sende SMS og MMS eller tilsvarende til nødetatenes nødmeldingstjeneste. Mobiltelefonen skal også her posisjoneres som ved et taleanrop.

Telia er positive til nød-SMS og nød-MMS som konsept. Nød-SMS er dessuten langt på vei implementert. Telia har imidlertid flere merknader til forslaget slik det er fremmet.

3.2 Foreslått reguleringssubjekt er problematisk

Plikten med hensyn til nød-SMS og nød-MMS legges på ekomtilbyderne, til tross for at departementet fremholder i høringsnotatet at ekomtilbyderne ikke kan sikre tjenestens funksjonalitet. Departementet skriver i punkt 11.2:

«Forslaget innebærer en utvidelse av tilbyderens plikter, og en formalisering av det frivillige pilotprosjektet for innsending av SMS/MMS til nødetatene. Det vil imidlertid være nødetatenes og ikke tilbyderens ansvar å etablere tekniske løsninger som sikrer at denne brukergruppen får tilgang til tjenesten.»

Den foreslåtte forskriftsteksten bør etter Telias syn presiseres for klarere å få frem de beskrevne ansvarsforholdene, og at ansvaret for deler av tjenesten hviler på nødetatene.

3.3 Særskilt om «eller tilsvarende»

Telia ser det som problematisk når det i forslaget til ny § 6-2b fremgår at tilbyder «skal sikre at døve og hørselshemmede sluttbrukere vederlagsfritt kan sende SMS og MMS eller tilsvarende til nødetatenes nødmeldingstjeneste».

Departementet skriver om dette i høringsnotatet punkt 4.2:

«Departementet viser for øvrig til at det pågår en omlegging i markedet hva gjelder tekniske løsninger for tekst- og bildekommunikasjon. Departementet foreslår derfor at bestemmelsen gjelder for SMS og MMS eller andre løsninger som vil erstatte eller komplementere disse, for eksempel RCS (Rich Communication Services), SMS+ mv. Det sentrale er at brukernes daglige tilbyderstyrte meldinger og bildetjenester også kan formidle til nødetatene.»

Etter Telias oppfatning er dette upresist. For det første antyder bruken av ordet «eller» at det vil være valgfritt for tilbyderne å oppfylle plikten via enten SMS/MMS eller via andre tjenester.

Når det særskilt gjelder RCS, fungerer tjenesten slik at dersom mottaker – altså nødetatene – ikke benytter RCS, så vil mobiltelefonen velge å sende meldingen som SMS/MMS. For øvrig sendes ikke RCS til et telefonnummer, men til en sip-adresse. Dette innebærer at dersom nødetatene skal motta RCS, så må de utvikle en RCS chatbot til mottak av meldingene.

Grensen for de nye pliktene blir i alle tilfeller uklar med tillegg «eller tilsvarende».

Telia er av den klare formening at lovreguleringen må begrenses til SMS og MMS. Hvorvidt andre tjenester eller løsninger bør innlemmes, er noe som best vurderes når disse foreligger.

4 Spesialnummer (5-sifrede nummer mv.)

4.1 Generelt

I 2017 ble markedsføringsloven § 11 fortolket til å forby næringsdrivende å ta en høyere pris fra forbrukere som kontakter kundeservice enn hva kundene må betale for å ringe ordinære mobilnummer eller geografiske nummer. Denne praksisendringen har resultert i at næringsdrivende ikke lenger benytter 5-sifrede nummer til kundeservice. Konsekvensene har vært store både for de næringsdrivende selv og for ekomtilbyderne, som har opplevd betydelige inntektsbortfall.

Departementets foreliggende forslag går vesentlig lenger. For det første adresseres samtlige spesialnummer, som sådan. For det andre gir forslaget anvisning på en inngripende regulering i form av en direkte regulering av prisnivåene så vel på grossist- som sluttbrukernivå.

Til tross for at departementet med dette fremmer et inngripende reguleringsforslag, synes det ikke å foreligge noen nærmere utredning av situasjonen man ønsker å endre, annet enn at prisene oppfattes som for høye. Myndighetene har hatt tilsvarende oppfatning av prisnivået på andre typer ekomtjenester tidligere, og har da adressert problemstillingen gjennom mindre inngripende reguleringsformer.

Telia mener at departementets forslag går for langt og er for inngripende, og at man her, som ellers, må utrede situasjonen for deretter å velge den minst inngripende reguleringsformen.

4.2 Dagens situasjon

Situasjonen er i dag at forbrukere kan kontakte næringsdrivendes kundeservice via ordinære geografiske nummer eller mobilnummer. Reguleringsbehovet må vurderes på denne bakgrunn, og spørsmålet er om prisnivået for spesialnummer, gitt praksisendringen i 2017, er så problematisk at det rettferdiggjør den reguleringsform som nå foreslås. Etter Telias oppfatning burde myndighetene for denne vurderingen sett hen til konkrete forhold som f.eks. hvor mye en gjennomsnittlig kunde betaler for trafikk til spesialnummer pr. mnd.

Samtidig er det klart at en direkte prisregulering av spesialnummer vil resultere i tilsvarende ytterligere inntektsbortfall for tilbyderne. Uavhengig av om man skulle mene at prisingen av spesialnummer har vært for høy, så er tendensen at myndighetene stadig regulerer bort nye områder av ekomtilbydernes inntekter, samtidig som kravene og forventningene til fremtidsrettet, samfunnsnyttig teknologi og tjenester bekostet av tilbyderne øker.

Telia er enig i at mobilnummer er en begrenset ressurs som må forvaltes fornuftig, men støtter ikke departementets oppfatning om at det eksistere ressursknapphet på mobilnummer i dagens situasjon i Norge. Situasjonen for mobilnummer synes derimot å være god, med betydelige reserver av nummer som enten er ledige eller blokkert av myndighetene. En prisregulering av spesialnummer vil uansett være av marginal betydning i denne forbindelse.

4.3 Departementets foreslåtte hjemmelsgrunnlag

Departementet foreslår følgende tillegg i ekomloven § 7-1 fjerde ledd:

«Myndigheten kan også gi forskrift om fastsetting av takstprinsipper og maksimalpriser for nummer, både på sluttbruker- og grossistnivå».

Hjemmelsgrunnlaget som foreslås er dermed vesentlig videre enn det forhold som ønskes regulert gjennom endringer i nummerforskriften. Samtidig fremholder departementet i høringsnotatet punkt 11.1 at forslaget vi gi en tydeligere gjennomføring av Autorisasjonsdirektivet artikkel 6, jf. anneks C. Dette fremstår som paradoksalt, all den tid departementet selv problematiserer i høringsnotatet hvorvidt den foreslåtte reguleringen har tilstrekkelig hjemmel i de underliggende EU-rettskildene. Spørsmålet blir dermed hva man kan tenkes å ville benytte det foreslåtte hjemmelsgrunnlaget i ekomloven § 7-1 til i fremtiden.

For det tilfelle at man finner å ville prisregulere spesialnummer, anmoder Telia om at hjemmelsgrunnlaget i ekomloven § 7-1 snevres inn og begrenses til den situasjon høringsnotatet omtaler.

4.4 Mindre inngripende alternativer

4.4.1 Grossistregulering er tilstrekkelig

Departementet viser i høringsnotatet til hvordan reguleringer på grossistnivå har redusert sluttbrukerprisene både for anrop til mobilnummer og geografiske nummer. Telia mener at også en eventuell regulering av spesialnummer bør begrenses til grossistnivået – dvs. nivået på terminerende tilbyders termineringspriser.

En grossistprisregulering i form av regulert terminering vil i mindre grad gripe inn i markedsmekanismene, og vil kunne stimulere markedet til selv å redusere sluttbrukerprisene gjennom å la markedskreftene virke. Ved kun å regulere grossistprisene, vil man også kunne åpne døren for eventuelle aktører som i større grad vil konkurrere på priser til spesialnummer. En regulering begrenset til grossistnivået vil for øvrig være mer i tråd med gjelde reguleringsregime fra EU enn en direkte regulering av sluttbrukerprisene.

4.4.2 En eventuell tilleggsregulering på sluttbrukernivå må gjøres i form av en maksimalpris

Dersom man i tillegg til å regulere grossistprisene også skal regulere sluttbrukerprisene til spesialnummer, vil den foreslåtte reguleringsmåten favorisere Telenor.

I reguleringen av vanlig trafikk under interconnect var det naturlig å anta symmetriske trafikkstrømmer mellom tilbyderne – dvs. at inngående og utgående trafikk mellom tilbyderne var lik. Dette systemet satte tilbyderne med eget nett i stand til å unnta mindre tilbydere, inkludert videreselgere, fra effekten av en regulering som kun gikk på grossistprisen, og ikke på sluttbrukerprisen.

Trafikkstrømmene er ikke symmetriske i markedet for spesialnummer. Derimot har Telenor i praksis monopol på spesialnummer i grossistleddet. Dersom man innfører en regulering som går ut på at terminerende tilbyder fortsatt skal kunne ta betalt som for terminering i mobilnett, mens sluttbrukerne i praksis vil få spesialnumrene gratis inkludert i sine pakker som fri tale, vil dette innebære et konkurransefortrinn for Telenor. Man vil her i realiteten regulere sluttbrukerprisen til «null» uten samtidig å regulere grossistprisen til «null». Dette vil sette mindre tilbydere, inkludert Telia og ICE, i en skvis.

Telia mener på denne bakgrunn at en eventuell tilleggsregulering på sluttbrukernivå må gjøres i form av en konkret maksimalprisregulering, uavhengig av hvorledes andre tjenester prises overfor sluttbrukeren. På denne måten vil også de mindre tilbyderne kunne opprettholde noe inntekt, som igjen vil korrigere noe av konkurransefordelen Telenor gis med den foreslåtte reguleringen. I motsatt fall vil alle andre enn Telenor måtte vurdere å korrigere sine pakkepriser for å kompensere for den direkte kostnaden fra Telenor.

5 Øvrige endringer

5.1 Unntak fra forvaltningslovens tremånedersfrist ved omgjøring av vedtak til skade for klager

Departementet foreslår at tremånedersfristen i forvaltningsloven § 34 tredje ledd ved omgjøring av vedtak til skade for klager, ikke skal gjelde ved klage over vedtak etter ekomloven. Forslaget innebærer i praksis at vedtak i klageomgangen kan endres til skade for klageren så lenge klagebehandlingen pågår. Begrunnelsen er først og fremst at tidsfristen er for knapp ved omfattende markedsvedtak i bredbånds- og mobilmarkedene. For øvrig vises det i høringsnotatet til at klagesaksbehandlingen på ekomområdet som oftest gjelder virksomhetsregulering mellom profesjonelle parter som i større grad vil kunne forholde seg til risikoen for negative endringer, og til at endringer til skade for klager på ekområdet kan ha stor betydning for konkurransen i markedet og for sluttbrukerne.

Telia kan ikke se at de to sistnevnte argumentene er særegne for ekområdet. Det må etter forvaltningsloven alltid foreligge viktige grunner for å endre et vedtak til skade for klager. Andre faktorer vil også kunne ha betydning for eventuelle virkninger i markedet av et unntak fra tremånedersfristen, slik som f.eks. om førsteinstansvedtaket skal gis utsatt iverksettelse under klagebehandlingen eller ikke.

Ønsket om en lempeligere frist synes likevel rimelig sett hen til det typiske omfanget av klagesakene på ekområdet, og da særskilt markedsvedtakene i bredbånds- og mobilmarkedene. Telia er imidlertid

bekymret for at et unntak fra tremånedersfristen i forvaltningsloven § 34 tredje ledd i praksis vil kunne resultere i en at den totale saksbehandlingstiden forlenges. Dersom man ikke har bestemte frister å forholde seg til innledningsvis, oppstår det en risiko for at saksbehandlingen, som sådan, trekker ut.

Telia ser det på denne bakgrunn som hensiktsmessig at tremånedersfristen erstattes av en mer lempelig frist med samme virkning. Selv om vedtakene er omfattende, gjør hensynene bak tremånedersfristen i forvaltningsloven § 34 tredje ledd seg fortsatt gjeldende. Det vil si at klager må ha en viss beskyttelse mot at egen klage bidrar til et mer skadelig resultat. Telia vil dermed anmoder om at tremånedersfristen, for ekomlovens del, erstattes av en ny, lempeligere frist.

5.2 Innføring av særskilt søksmålsfrist for vedtak fattet av ekommyndighetene

Departementet fremmer videre forslag om en særskilt søksmålsfrist for vedtak fattet av ekommyndighetene, og viser til behovet for forutsigbarhet og regulatorisk stabilitet.

Telia ser det som noe paradoksalt at departementet av hensyn til antallet riktige avgjørelser ønsker et absolutt unntak fra forvaltningslovens frist for å fatte vedtak til skade for klager, og samtidig ønsker en tidsmessig begrensning i partenes adgangen til å gå til søksmål om de samme vedtakene. Telia legger til grunn at også et søksmål som fører frem vil fremme hensynet til riktige avgjørelser, uavhengig av tidspunktet søksmålet fremmes på. Departementets argument om profesjonelle parter evne til å håndtere risiko vil for øvrig måtte gjøre seg gjeldende også med hensyn til risikoen for søksmål mot et gitt vedtak.

En søksmålsfrist vil kunne ha ulike virkninger, blant annet avhengig av aktuelt område og sakstype. Mens vedtak etter f.eks. tolloven og konkurranseloven, vist til av departementet i høringsnotatet, typisk vil gjelde sanksjoner eller økonomiske forpliktelser knyttet til et historisk og avgrenset faktum, vil vedtak etter ekomloven gjerne gjelde ekombransjens løpende rammebetingelser. Dette tilsier at aktørene innenfor ekomsektoren kan ha en særskilt, aktuell interesse i å anlegge søksmål mot ekommyndighetenes vedtak ut over de seks første månedene etter at vedtaket er fattet. Etter Telias oppfatning er en begrensning av denne rettssikkerhetsgarantien problematisk.

Telia mener på denne bakgrunn at forvaltningslovens hovedregel om en generell søksmålsadgang fortsatt må gjelde innenfor ekomsektoren.

5.3 Bekreftelse på inngått avtale til sluttbruker

5.3.1 Generelt

Som et bidrag til å begrense omfanget og skadevirkningene av ID-tyveri, forslås det forskriftsfestet en plikt for alle tilbydere av offentlig telefontjeneste til å sende en fysisk bekreftelse på inngått avtale om levering av tjenesten til sluttbrukers folkeregistrerte adresse, eller registrert adresse i Enhetsregisteret i Brønnøysundregistrene. Samtidig viser departementet til at mange tilbydere allerede oppfyllerplikten, ved utsendelser av velkomsthilsener eller avtalebekreftelser. Departementet påregner derfor ikke store økonomiske eller administrative konsekvenser for tilbyderne.

Telia mener at den foreslåtte plikten i større grad må sees i relasjon til reglene om entydig identifisering av sluttbruker, og er dessuten skeptisk til et generelt pålegg om postale utsendelser i en tid preget av digitalisering og fokus på miljø.

5.3.2 Forholdet til reglene om entydig identifisering av sluttbruker

Tilbyderne plikter allerede, etter ekomloven § 2-4 jf. ekomforskriften § 6-2, å sikre at sluttbruker er entydig indentifisert, samt å kunne dokumentere identitetskontrollen i ettertid. Ifølge forarbeidene er også denne plikten ment å hindre ID-tyveri.

To plikter med samme formål bør ikke overlappe hverandre i større grad enn nødvendig. Etter Telias syn vil det fremstå som uforholdsmessig å pålegge fysiske utsendelser der hvor identitetskontrollen har funnet sted ved fysisk oppmøte og legitimasjonsfremvisning i butikk, på bedriftssenter eller annet utsalgssted.

En eventuell plikt til postale utsendelser må dermed kunne begrenses til salg over internett, uten at formålet med bestemmelsen svekkes nevneverdig.

5.3.3 Andre løsninger

Også andre løsninger vil formodentlig kunne gjøre en fysisk bekreftelse i posten overflødig. Det ligger allerede i departementets forslag at bekreftelser kan sendes til sikker digital postkasse, dersom sluttbruker kan motta post via en slik. Telia antar for sin del at omfanget og skadevirkningene av ID-tyveri vel så effektivt vil kunne begrenses ved entydig identifisering gjennom sikre digitale løsninger, slik som digitale signaturer (f.eks. BankID).

Telia mener på denne bakgrunn at en eventuell plikt til å sende ut fysiske bekreftelser på inngåtte avtaler, må kunne begrenses ytterligere til salg over internett som ikke involverer entydig identifikasjon ved hjelp av sikker digital signatur.

5.3.4 Sluttbruker mottar i tillegg varsel om gjennomført kredittsjekk

Tilbyder vil normalt foreta en kredittsjekk av nye kunder, som i praksis innebærer at sluttbruker i tillegg vil motta et fysisk tilsendt varsel til folkeregistrert adresse om gjennomført kredittsjekk på vegne av den aktuelle tilbyderen. Selv om dette varselet ikke eksplisitt bekrefter en inngått avtale med tilbyderen, vil det være egnet til å gjøre sluttbrukeren oppmerksom på at «noe er i gjære», som formulert av departementet i høringsuttalelsen.

Følgelig børplikten i tillegg vurderes begrenset til situasjoner der sluttbruker ikke mottar et fysisk varsel om gjennomført kredittsjekk. Varselet om kredittsjekk vil formodentlig også komme før i tid enn et brev fra tilbyder som bekrefter inngått avtale.

5.3.5 Kun ved førstegangs opprettelse av kundeforhold

For det tilfelle at forslaget om avtalebekreftelse vedtas, børplikten dessuten presiseres til kun å gjelde ved førstegangs opprettelse av kundeforhold hos den aktuelle tilbyderen (sml. dagens utsendelse av SIM-kort). Risikoen for ID-tyveri er formodentlig vesentlig lavere ved prisplanendringer, kjøp av tilleggstjenester mv. på eksisterende abonnementsforhold, som muligens vil kunne tolkes til å falle inn under uttrykket «inngått avtale» i foreslått § 1-8 nytt annet ledd.

5.3.6 Høringsnotatet tar kun et øyeblikksbilde

Telia vil også påpeke at det som fremstår om en etablert praksis i bransjen i dag, vil kunne endre seg ved en overgang til eSIM. Da vil det ikke lenger være nødvendig for tilbyderne å sende ut SIM-kort i posten, og en plikt til utsendelse av fysiske bekreftelser vil følgelig kunne påføre tilbyderne betydelige kostnader og administrasjon som ellers kunne vært unngått.

Med vennlig hilsen
Telia Norge AS

Henrik Larsen
Advokat

